

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kecskeméti Klára ügyvéd (**felperesi képviselő címe**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, dr. Késmárki Fanni Éva ügyvéd (**alperesi képviselő címe**) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2019. június 27. napján meghozott 27.P.20.475/2017/42. számú ítélete ellen a felperes részéről 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 225.000 (Kétszázhuszonezer) forint másodfokú perkoltséget és külön felhívásra az államnak 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek házastársak voltak. Életközösségük 2013 októberében szakadt meg véglegesen. 2013. november 22-én „házastársi ingatlan közös vagyon megosztási szerződést" (a továbbiakban: szerződés) kötöttek, amelynek 8. pontjában egybehangzóan nyilatkozták, hogy a szerződésben rögzített vagyonleltár a teljes házastársi közös vagyonukat tartalmazza. Annak teljes értékét 500.532.993 forintban, ebből a **T. SZ. K. Kft.** (a továbbiakban: kft.) értékét 250.000.000 forintban határozták meg. Megállapodtak abban, hogy a felsorolt ingó és ingatlan vagyontárgyak az alperes, míg a kft. 100%-os üzletrésze a felperes kizárólagos tulajdonába kerül házastársi közös vagyon megosztása jogcímén.

A felperes a közöttük a Budaörsi Járásbíróságon (a továbbiakban: járásbíróság) 9.P.23.045/2013. szám alatt házasság felbontása iránt folyamatban volt perben (a továbbiakban: házassági per) 2014. november 24-én érkezett keresetkiterjesztésében megtámadta a szerződést a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: új Ptk.) 6:90. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján, tévedésre történő hivatkozással. Álláspontja szerint abból kimaradt egy 40.000.000 forint összegű közös tartozás, és mindketten tévedésben voltak a kft. üzletrészeinek forgalmi értékét illetően. Utóbb a járásbíróság a felek házasságát a 36. sorszámú, 2015. március 18. napján jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta.

A keresetkiterjesztés idézés kibocsátása nélküli elutasítását követően a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 132. §-ának (1) bekezdése alapján benyújtott újabb felperesi beadvány új számra lajstromozása folytán a járásbírószágon indult perben előterjesztett végleges keresetében a felperes 61.716.496 forint tőke megfizetésére kérte kötelezni az alperest a vagyontársaságot megszüntető szerződés érvénytelensége okán. Kérte az alperes perköltségben marasztalását is a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: költségrendelet) alapján azzal, hogy jogi képviselője áfakörbe tartozik.

Keresetének jogcímeiként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 210. §-ának (1) és (3) bekezdésére hivatkozott. Előadta, hogy a szerződésbe foglalt nyilatkozatuk tévedésen alapult, az azt szerkesztő ügyvédet nem tájékoztatták arról, hogy harmadik személy felé 40.000.000 forint tartozásuk is van. Arról az alperes tudott, ezért a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 30. §-ának (2) és (3) bekezdése alapján felelősséggel tartozik. A felek közös tévedése folytán a szerződés nem a teljes vagyontársaságot tartalmazza, mert abból a passzívák kimaradtak. Ezen túlmenően tévedésben voltak abban, hogy a kft. üzletrészei mekkora értéket képviselnek. Azt ugyanis a szerződés 7. pontjában az általuk ismert mérlegadatok és főkönyvi kivonat alapján határozták meg. Ez tehát közös téves feltevésük volt. Erre tekintettel a szerződés érvénytelen, ezért azt - álláspontja szerint a megtámadási határidőn belül - megtámadta. Az érvénytelenség oka azonban kiküszöbölhető akként, hogy az alperes 61.716.496 forint értékkülönbséget megfizet.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte a költségrendelet alapján azzal, hogy jogi képviselője nem tartozik áfakörbe. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes elmulasztotta a megtámadási határidőt, mert a megtámadást nem közölte vele egy éven belül, a keresetkiterjesztés pedig egy éven túl érkezett a bíróságra. Hivatkozott e körben a 4/2003. Polgári Jogegységi Határozatra. Kifejtette továbbá, hogy a 40.000.000 forintos kölcsöntartozásról nem volt tudomása, az üzletresz értékét pedig a kft. aktuális vagyoni helyzetére, tevékenységére és üzleti lehetőségeire figyelemmel határozták meg, e tekintetben nem voltak tévedésben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a felperes keresetét. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 450.000 forint perköltséget.

Ítéletének indokolásában kiemelte, hogy az új Ptk. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: új Ptké.) 27. §-a szerint az életközösség megszakadásakor jogszabályokat kell alkalmazni, ezért a Csjt. 31. §-ának (5) bekezdése értelmében a szerződésre a Ptk. rendelkezései is megfelelően irányadók.

Rögzítette, hogy egységes a bírói gyakorlat abban a tekintetben, hogy a közös vagyon megosztása tárgyában kötött szerződést nem teszi érvénytelenné az, ha a vagyoni rendezés nem volt teljes körű. A kimaradt igény ugyanis utóbb is érvényesíthető, ezért a szerződés megtámadási határidejének vizsgálata az adott esetben szükségtelen volt. De egyébként megállapította, hogy a felperes a megtámadási határidőt nem is mulasztotta el.

Általánosságban kifejtette, hogy a szerződés megtámadására tudatos akarat hiány nem ad lehetőséget, arra ugyanis a titkos fenntartással és a rejtett indokkal kapcsolatos szabályok vonatkoznak. Márpedig maga a felperes adta elő, hogy a vagyontársaságba tartozó passzívumot azért hagyták ki szándékosan a vagyontársaságból, mert az alperes ígéretet tett a kölcsön rá eső részének megfizetésére. A felperes tévedéséről tehát nem lehet szó abban a tekintetben, hogy milyen

passzív vagyonnal rendelkeztek. A felperes a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében foglaltak ellenére azt sem bizonyította, hogy az alperes ígéretet tett a kölcsön rá eső részének megfizetésére. Az tehát nem nyert bizonyítást a perben, hogy a szerződés hatálya a kölcsöntartozásra nem terjedt ki, a felperes titkos fenntartása vagy rejtett indoka a szerződés érvénytelensége szempontjából pedig közömbös.

Rámutatott, hogy a szerződés feltűnő értékaránytalansága szempontjából a jogviszony sajátos családügyi szempontjait nem lehet figyelmen kívül hagyni. A kft. értéke körében kifejtette, hogy azt a felek a rendelkezésükre álló adatok alapján, közös egyetértésben határozták meg. Az értékkel kapcsolatos tévedés lehetőségére a jogi képviselő felhívta a figyelmünket, így tehát a felperes tévedése fel sem merülhetett. A felperes akkor járt volna el helyesen, ha a szerződés megkötését megelőzően szerez be szakértői véleményt a kft. értékére vonatkozóan.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes a Pp. 253. §-ának (2), illetve (3) bekezdése alapján akként kérte annak megváltoztatását, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg a szerződés érvénytelenségét, és nyilvánítsa érvényessé azt, az alperest pedig kötelezze 61.716.496 forint, továbbá az első- és másodfokú perköltségének megfizetésére. Amennyiben a másodfokú bíróság úgy ítéli meg, hogy a bizonyítási eljárás megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges, úgy másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 252. §-ának (2) és (3) bekezdése alapján.

Fellebbezésének indokolásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlenül értékelte a bizonyítékokat, ezért tévesen és iratellenesen állapította meg a tényállást. Kifogásolta, hogy az ítélet 4. oldalán az szerepel, hogy a becsatolt magánszakvélemény nem tartalmazza az értékmegállapítás vonatkoztatási időpontját. Annak tartalmából ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy 2013. szeptember 30-ra vonatkozik. Iratellenes továbbá azon megállapítás az ítélet 9. oldalán, hogy tudatosan hagyta ki a kölcsönt a szerződésből. Ilyen a perben soha nem állított, téves következtetések útján jutott erre az elsőfokú bíróság. Helytelenül tartalmazza azt is az ítélet, hogy feltűnő értékaránytalanságon alapulna keresete, azaz az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen. Nem méltányossági alapon kérte ugyanis az értékkülönbség megtérítését az alperestől, hanem azért, mert a cégérték megállapításakor a felek közös téves feltevésben voltak. A kölcsön pedig az alperes által okozott tévedése miatt nem került be a szerződésbe. A kölcsön szerződésből való mellőzésének tényleges oka az volt, hogy a felperes jogi tévedésben volt. Nem tudta, hogy nemcsak a meglévő ingatlanokat, ingóságokat, értékpapírokat kell tartalmaznia a szerződésnek, hanem a tartozásokat is. Iratellenes megállapítás az is, hogy nem kezdeményezte a szerződés kiegészítését, illetőleg módosítását miután világossá vált számára, hogy a magánkölcsön-tartozást is fel kellett volna tüntetni a szerződésben. Az elsőfokú bíróság helytelenül hivatkozott továbbá a bírói gyakorlatra az általa megjelölt eseti döntéseken keresztül, mert azok vagy téves számmal kerültek megjelölésre, vagy nem is a perbeli esethez hasonló tényállásra vonatkoztak. Mivel keresetében utalt arra, hogy jogi tévedés áll fenn a részéről, ezért a bíróságnak a 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5b. pontja alapján e szempontból is vizsgálnia kellett volna a szerződés érvényességét.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság elmulasztotta a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében írt kötelezettségét is, mert csak téves, félrevezető tájékoztatást adott a bizonyítandó tényekre vonatkozóan. Az pedig téves jogi következtetésnek tekinthető, hogy a felek közösen jelölték meg 250.000.000 forintban a kft. értékét, ami a Ptk. 210. §-ának (3) bekezdésének helytelen értelmezéséből ered. A tévedés, illetve a közös téves feltevés tekintetében nem értékelhető a felperes terhére, hogy a szerződéskötéskor nem járt el körültekintően.

Ellentmondásosnak találta az elsőfokú bíróság megtámadási határidővel kapcsolatos álláspontját is.

Az ítélet egyik részében kifejtette ugyanis az elsőfokú bíróság, hogy annak valójában nincs jelentősége, ezt követően azonban rögzítette, hogy a felperes a megtámadási keresetet határidőben előterjesztette. A kereset megalapozottsága szempontjából elsődleges kérdés lett volna ennek vizsgálata.

Fellebbezési ellenkérelmében az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte a költségrendelet alapján azzal, hogy jogi képviselője nem tartozik áfakörbe. Az indokolásban rámutatott, hogy az elsőfokú ítélet nem iratellenes, a bíróság a bizonyítékokat megfelelően értékelte és jogi következtetései is helytállóak. A becsatolt szakvélemény valóban nem tartalmaz utalást annak vonatkoztatási időpontjára. A szerződés megkötését pedig a felperes sürgette, azóta azonban vállalt fizetési kötelezettségének nem tesz eleget. A feltűnő értékaránytalanság ténye a cégértékelés körében valóban felmerült, de a céget a felperes vezette, annak értékét ő ismerte és azt ő is határozta meg. E tekintetben a felperest nem ejtette tévedésbe. Kifejtette, hogy a Legfelsőbb Bíróság 267. számú PK állásfoglalását is alkalmazni kell. A kölcsönről nem is volt tudomása, ilyen kölcsönszerződés nem is létezett és visszafizetése is kétséges. Változatlanul fenntartotta továbbá, hogy a felperes a megtámadási határidőt elmulasztotta, mert az a szerződéskötéskor megkezdődött, és ezért 2014. november 22-én lejárt. A felperes beadványa azonban csak 2014. november 24-én érkezett meg a bíróságra.

Az alperesi észrevételre reagálva a felperes kiemelte még, hogy keresete nem házastársi közös vagyon megosztására, hanem szerződés érvénytelenségének megállapításra irányult, ezért az ellenkérelem 1.b) pontjában írtak nem tartoznak a perre. Vitatta, hogy az alperes semmit nem tudott a kft. értékéről. Az ellenkérelem 1.c) pontjában írtak éppen azt valószínűsítik, hogy a kft. nem ért 250.000.000 forintot. A kölcsönrel kapcsolatban az alperes visszafizetésre vonatkozó ígérletét és a vagyonmérleg szükséges tartalmát illetően volt tévedésben, illetőleg voltak a felek közös téves feltevésben.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetét elutasító ítélet ellen az alperes kereset szerinti marasztalása érdekében fellebbezett. Így tehát az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése. Ebből következően a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. E körben az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek során a felperes fellebbezési hivatkozásával ellentétben az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértést nem vétett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és a tényállást annak releváns része tekintetében helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetésével és a meghozott döntéssel is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az indokolást mindössze az alábbiakkal egészíti ki.

A felperes a másodlagosan kért hatályon kívül helyezés okát konkrétan nem jelölte meg, csak a Pp. 252. §-ának (3) bekezdésére, azaz a bizonyítás nagy terjedelmű megismétlésének vagy kiegészítésének szükségességére utalt, de bizonyítási indítványt nem terjesztette elő. A Pp. 252. §-ának általa hivatkozott (2) bekezdése szerinti lényeges eljárási szabálysértést sem jelölt meg. A fellebbezés indokolásában is csak utalt arra (fellebbezés 4. pont), hogy a bíróság elmulasztotta megadni a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerinti, a perben bizonyítandó tényekre vonatkozó világos és egyértelmű tájékoztatást. Ez azonban alaptalan. A bíróság a megtámadási határidő tekintetében az eljárásnak még a járásbíróság előtt 20.107/2016. számon folyamatban volt szakaszában, a 2016. május 2-án tartott tárgyaláson (5. sorszámú jegyzőkönyv, 3. oldal, utolsó bekezdés) kioktatta a

feleket. A további, a per érdemére vonatkozó tájékoztatás is kielégítő terjedelmű és tartalmú volt. Az elsőfokú bíróság a 2018. április 10-én tartott tárgyaláson oktatta ki a feleket a kölcsönszerződéssel kapcsolatban bizonyításra szoruló tényekről (15. számú jegyzőkönyv 4. oldal második bekezdés), a 2018. december 4-én tartott tárgyaláson pedig a kft. értékelésével összefüggésben bizonyítandó körülményekről (25. számú jegyzőkönyv 2. oldal harmadik bekezdés).

A hatályon kívül helyezés iránti kérelem körében értelmezhető, de szintén téves az a felperesi hivatkozás (fellebbezés 1.c) pont) is, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseten, mert a szerződés megtámadása nem a feltűnő értékaránytalanságon alapult. Az elsőfokú bíróság ugyanis ítéletével a felperes keresetét elutasította, azt tehát teljes egészében kimerítette, az ítélet azonban ezen túl semmilyen felperes által nem kért rendelkezést nem tartalmaz. A Pp. 215. §-a pedig azt mondja ki, hogy a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen. A kereseten való túlterjeszkedés tehát kizárólag az ítélet rendelkező része vonatkozásában értelmezhető, ott érhető tetten. Az ítélet indokolásának esetleges terjengőssége vagy bizonyos részeinek felesleges volta ugyan hiba, mert az ilyen indokolás nem felel meg a Pp. 221. § (1) bekezdésének, de nem a döntés érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés, amely szükségessé tenné az elsőfokú eljárás megismétlését. Ezért legfeljebb az indokolás módosítására, azaz az elsőfokú ítélet Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerinti eltérő indokokkal való helybenhagyására, vagy a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerinti megváltoztatására ad okot, de nem vezethet az ítélet hatályon kívül helyezésre.

Ezzel együtt azonban mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásából a feltűnő értékaránytalansággal kapcsolatos részeket (9. oldal, utolsó bekezdés, első két mondat), mert a kereset kizárólag Ptk. 210. §-ának (1) és (3) bekezdésén alapult, a felperes a Ptk. 201. §-ának (2) bekezdésére nem hivatkozott, azt érvényesített jogként nem jelölte meg.

Ebből következően ugyanakkor alaptalan volt a felperes azon hivatkozása (fellebbezés 4. pont) is, hogy az elsőfokú bíróságnak jogban való tévedés jogcímén is el kellett volna bírálnia keresetét. Kétségtelen, hogy a perben volt a felperesnek erre való hivatkozásként értelmezhető nyilatkozata. Ám a bíróság kérdésére több alkalommal mégis egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy keresetét a 2015. március 4-i és a 3. sorszámú beadványa szerint tartja fenn (25. és 30. számú jegyzőkönyv, és 37. számú beadvány). Ezekben pedig kizárólag közös téves feltevésre és tévedésre hivatkozott, majd pedig a fellebbezésre tett észrevételében ismét egyértelművé tette, hogy keresete nem házastársi közös vagyon megosztására irányul, hanem érvénytelenségi per. A bíróság a felek jognyilatkozataihoz a Pp. 3. §-ának (2) bekezdése alapján kötve van, így a Pp. 121. §-ának (1) bekezdés c) pontja szerint érvényesítettként megjelölt joghoz is. Ennek hiányában sem születhetett volna azonban a felperesre kedvezőbb döntés, mert a Ptk. 210. §-ának (2) bekezdése értelmében a jogban való tévedés is megtámadási ok, így arra vonatkozik a Ptk. 236. §-ának (1) bekezdésében írt egy éves határidő. A felperes e megtámadási okra eredeti keresetében nem hivatkozott, így e tekintetben a megtámadási határidőt mindenképpen elmulasztotta. Minden szempontból alaptalanul kérte tehát az ítélet hatályon kívül helyezését a felperes, ezért érdemben bírálta felül az ítélet az elsőfokú ítéletet.

Tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a megtámadási határidőnek nincs jelentősége, mert a kimaradt vagyontárggyal kapcsolatos igény utóbb érvényesíthető. Ez önmagában igaz, de csak annyit jelent, hogy a megosztásból kimaradt vagyontárgy megosztása iránt utóbb indított perben valóban nem szükséges a felperesnek egyúttal a közös vagyon megosztása tárgyában kötött szerződés érvénytelenségére is hivatkoznia, vagy annak megállapítását kérnie. A jelen ügy tárgya azonban - a fentiek szerint - nem egy, a megosztásból kimaradt vagyontárgy megosztása, hanem a házastársi közös vagyon megosztása tárgyában kötött szerződés megtámadása,

érvénytelenségének megállapítása és a jogkövetkezmények levonása volt. A Ptk. 236. §-ának (1) bekezdése alapján ebből következően a perben kiemelt jelentősége volt a megtámadási határidőnek. Ennyiben tehát helytálló a felperes fellebbezési érvelése.

Ugyanakkor megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a határidőt a felperes nem mulasztotta el, de ezt az álláspontját a Pp. 221. §-ának (1) bekezdése ellenére nem indokolta. A fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel ezért e körben arra mutat rá az ítélet tábla, hogy a megtámadási határidő anyagi jogi határidő. Így arra a Ptk. hatálybalépéséről és végrehajtásáról szóló 1960. évi 11. törvényerejű rendelet 3. §-ának (3) bekezdése vonatkozik. Ez kimondja, hogy amennyiben a határidő utolsó napja munkaszüneti napra esik, a határidő a következő munkanapon jár le. Márpedig - ha a határidő az alperes állítása szerint 2013. november 22-én, a szerződéskötéskor meg is indult - 2014. november 22-én akkor sem járhatott le, mert az a nap abban az évben szombatra esett. Ezért a határidő valójában 2014. november 24-én hétfőn járt le. Márpedig a felperes megtámadást tartalmazó beadványa (9.P.23.045/2013/16. számú keresetkiterjesztés) ezen a napon megérkezett a bíróságra. A megtámadás közlésével kapcsolatos szabály értelmezése kapcsán kialakult jogalkalmazási gyakorlatra tekintettel, amely nem követeli meg a perindítás előtt az írásbeli felszólítást, nem volt jelentősége a felperes által 2013. október 3-án küldött e-mail (9.P.23.045/2013/18/A/1.) tartalmának sem. A Ptk. 236. §-ának (1) bekezdése szerinti határidőt tehát a felperes a szempontjából legkedvezőtlenebb esetben sem mulasztotta el.

A fentiek szerint a kereset érdemben érvénytelenségi keresetként volt elbírálható. Ezt azonban nehezítette, hogy a felperes nem jelölte meg egyértelműen, hogy a kölcsönügylet tekintetében kíván tévedésre és a kft. értéke tekintetében közös téves feltevésre hivatkozni, vagy éppen fordítva. Továbbá több különböző tartalmú nyilatkozatot tett abban a vonatkozásban is, hogy mely tény tekintetében volt tévedésben, illetőleg mi volt az alperessel közös téves feltevésük. Ezért minden általa említett tény mindkét jogcím szempontjából vizsgálni kellett.

A tévedés körében abból kellett kiindulni, hogy a Ptk. 210. §-ának (1) bekezdése szerinti törvényi tényállás lényeges eleme az, hogy az érvénytelenségre hivatkozó fél tévedését a másik félnek kell okoznia, vagy legalábbis azt fel kell ismernie. Erre vonatkozóan azonban a felperes a perben semmilyen tényelődást nem tett. Nem adta elő, hogy az alperes miként okozta akár a kft. értékével, akár a kölcsön létevel, jogi természetével, illetőleg a felek közötti megosztásával kapcsolatos tévedését. De még azt sem, hogy hogyan és miből ismerhette volna fel esetleges ebbéli tévedését az alperes.

Egyébként pedig teljesen életszerűtlen ebből a szempontból a felperes keresete. Az ítélet tábla álláspontja szerint ugyanis elképzelhetetlen az, hogy a mérnök végzettségű, cégek irányításával hosszú ideje sikeresen foglalkozó és ebből eredően jelentős vagyont felhalmozó felperes helyett hogyan ismerhette volna fel a speciális tevékenységet folytató kft. valós értékét a társaságban ugyan tulajdonjoggal rendelkező, de annak működtetésében semmilyen módon részt nem vevő, középiskolai érettségivel, valamint vendéglátó irányú szakképesítéssel rendelkező, gyesen lévő, illetőleg főállású anya alperes. A tanúként kihallgatott okiratszerkesztő ügyvéd sem állította azt, hogy a kft. értékét az alperes jelölte volna meg. Erre tekintettel pedig különösképpen irreális, hogy hogyan okozhatta volna a felperes ebbéli tévedését. A fentiekre figyelemmel alaptalanul kifogásolta a felperes az általa készített szakvéleménnyel kapcsolatos ítéleti megállapításokat, mert tévedés hiányában irreleváns annak vonatkoztatási időpontja. Az az ítéleti megállapítás pedig a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben helyes, hogy közösen jelölték meg a felek a kft. értékét, mert azt alátámasztja az okirat szerkesztő ügyvéd tanúvallomása.

A kölcsön egy részének visszafizetésével kapcsolatban a felperes állítása szerint az alperessel kötött megállapodás a perben nem nyert bizonyítást. Tanúvallomásában az okiratszerkesztő ügyvéd csak annyit említett, hogy az alperes kitérő választ adott a felperes követelésére, ami nem bizonyítja a megállapodást. De bizonyítása esetén sem eredményezhette volna a szerződés érvénytelenségének megállapítását, mert a visszafizetésre vonatkozó esetleges alperesi ígéret nem tény, hanem legfeljebb a felperes szerződéskötésének rejtett indoka. A kölcsön tényéről továbbá a felperesnek bizonyosan volt tudomása, hiszen ő kötötte a kölcsönszerződést, tévedése tehát pusztán ezért kizárt. Alaptalanul kifogásolta tehát a fellebbezésében azt a megállapítást, hogy tudatosan hagyta ki a szerződésből. Mert bár lehet, hogy tévesen döntött a felperes a kölcsön elhallgatásáról és a szerződésből való kihagyásáról, de bizonyosan tudatos és szándékos volt. Az pedig nem nyert bizonyítást, hogy az alperes egyáltalán tudott a kölcsönről.

A közös téves feltevés szintén kizárt, mert az okiratszerkesztő ügyvéd 2013. november 21-i elektronikus levelének (34/A/1. szám) b) pontjában felhívta a felek figyelmét arra, hogy a kft. erősen túlértékelt. A felek tehát nem lehettek közös téves feltevésben a kft. értékét illetően, és a fent kifejtettek szerint a kölcsönrel kapcsolatban sem. Tévedés, vagy közös téves feltevés hiányában annak sincs jelentősége, hogy a felperes utóbb megkísérelte-e a szerződés módosítását.

Minderre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes tehát eredménytelenül fellebbezett, így a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget is köteles fizetni, melynek összegét az ítéletábra a költségrendelet 3. §-ának (2) bekezdés b) pontja és (5), valamint (6) bekezdése alapján állapította meg. A felperes fellebbezésén le nem rótt több 2.500.000 forint fellebbezési illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 73. §-ának (4) bekezdése alapján és a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles külön felhívásra megfizetni az államnak.

Budapest, 2019. december 10.

. Lukács Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s. k. előadó bíró. Kollár
Zoltán s. k. bíró